

LOCUȚIONAREA – TENDINȚĂ NOVATOARE A LIMBII

Lect. univ. ANA-MARIA DUDĂU
Universitatea „Constantin Brâncuși” din
Târgu-Jiu

Rezumat

Fiind un domeniu al discontinuității față de realitatea continuă, orice limbă, în evoluția ei neîntreruptă, tinde în permanență să-și îmbogățească și să-și perfecționeze inventarul mijloacelor lexicale. Obiectivul principal al acestui studiu consta în analiza motivelor care îi determină pe vorbitori să apeleze la locuțiuni și a unor dificultăți privind determinarea statutului acestora.

Cuvinte cheie: lingvistica, lexicologie, locuțiune, inovatie lingvistica.

E cunoscută axioma că orice limbă se află în permanentă mișcare. Altfel zis, „liniștea, pauza, stagnarea” în viața unei limbi, vorba lui Baudouin de Courtenay, sunt „fenomene aparente” Ceea ce trebuie menționat, în mod special, e faptul că limba, în tendința ei de a depăși contradicția dintre necesitățile de comunicare mereu crescânde ale vorbitorilor și mijloacele existente ale limbii respective, recurge la diverse modalități, pentru că, „la urma urmelor, e indiferent care sunt apucăturile de care se slujește o limbă, numai să poată deosebi din fir în păr gândire de gândire” [Eminescu 1905: 309-310]. Peste circa șaiszeci de ani, acest adevăr avea să-l reliefeze în alți termeni și S. Pușcariu: „Când simt nevoia să impresionez pe ascultătorul meu, să-i deșept interesul, să-l conving, să-l sugestionez, să-l câștig pentru gândurile și intențiile mele, cu un cuvânt, când sunt nevoit să iau o atitudine față de limba pe care o vorbește”, atunci se recurge la crearea nu atât „de cuvinte noi, ci de împerecheri neobișnuite ale vorbelor vechi, spre a scoate în lumină

THE PHRASING – AN INNOVATING TENDENCY OF THE LANGUAGE

Lect. ANA-MARIA DUDĂU
„Constantin Brâncuși” University of Târgu-Jiu

Abstract

Being a field of discontinuity compared to the continuous reality, every language, in its permanent evolution, tends to grow richer and to improve its inventory of lexical means.

The main objective of this study is to analyze the reasons which determine the speakers to use phrases and some difficulties of establishing their status.

Key words: linguistics, lexicology, phrase, linguistic innovation.

It is known the axiom according to which every language is permanently moving. In other words, “the silence, the pause, the stagnation” in a language’s life, according to Baudouin de Courtenay, are “apparent phenomenon”. We have to mention especially the fact that the language, in its tendency to cross the contradiction between the communication needs of the speakers that are always growing and the existent means of the respective language, resorts to different ways because “after all, it does not matter what are the habits used by a language if it can differentiate clearly every type of thinking” [Eminescu 1905: 309-310]. Over about sixty years, this truth would be emphasized in other terms by S. Pușcariu: “When I feel that I need to move my listener, to rouse its interest, to convince him, to produce an effect of suggestion on him, to get him on my side for my thoughts and my intentions, with one word, when I have to get an attitude for the language that he speaks”, then we have to resort to the creation not so much of “new words, but of

sensuri ascunse din conținutul lor semantic" [Pușcariu 1974: 155]. Șansele de supraviețuire a acestor „împerecheri” se află în funcție de finalitatea limbajului: „Cu cât aceste inovațiuni corespund mai mult unor trebuințe colective, cu cât «cererea» pentru ele e mai mare pe piața limbii «comune» cu atât ele vor «cota» mai mult și se vor răspândi în cercuri mai largi”.

În contextul problematicii abordate interesante sunt motivele ce îi determină pe vorbitori să apeleze la locuțiuni.

Literatura științifică consultată înregistrează o multitudine de păreri în această privință, dar, în ultimă instanță, aceste păreri cadrează (după însăși mărturisirea lingviștilor) cu divizarea tradițională a factorilor în lingvali și extralingvali:

a) factori lingvali: absența unităților monolexicale pentru desemnarea realiei respective; tatonarea mijloacelor de nominare în vederea exprimării cât mai adecvate atât a unui conținut, cât și a nuanțelor acestui conținut; manifestarea caracterului analitic al limbii și, în același timp, extinderea cât mai masivă a tendințelor analitice; procesele analogice; posibilitățile funcționale reduse ale unor mijloace sintetice de formare a cuvintelor; „indigența” parțială a unor morfeme extraradicale sau, dimpotrivă, suprasolicitarea lor semantică; simplitatea fonetico-morfologică, polisemia, semnificația nemotivată, frecvența înaltă, sărăcia informațională a unităților ce fac parte din lexicul uzual, pe de o parte, și complexitatea, motivarea semantică, frecvența redusă, informația consistentă a locuțiunilor, pe de altă parte; instabilitatea cuvintelor înseși care devin elemente componente ale locuțiunilor ș.a.;

b) factori extralingvali: eufemizarea; necesitatea unei exprimări cât mai nuanțate a gândurilor și sentimentelor umane, variată sub aspect stilistic și exactă sub aspect logic; constituirea stilurilor funcționale (de exemplu, se susține că, în anumite limbaje, cum ar fi cel științific, administrativ sau oficial, anume locuțiunile elimină sau atenuează nuanțele

unusual pairing of old words, in order to find hidden senses from their semantic content" [Pușcariu 1974: 155]. The chances to survive of these "pairings" depend on the language's purpose: "The more these innovations correspond to some collective necessities, the more their "demand" is bigger on the marked of the "common" language, the more they will "quote" and they will be spread in larger circles".

In the context of the interesting problem approached, these are the reasons why the speakers appeal to phrases.

The consulted scientific literature registers a lot of opinions related to this fact but, eventually, these opinions become (according to the confession of the linguists) the traditional division of the factors in lingual and extra-lingual:

a) lingual factors: the absence of the monolexical unities to assign the respective realia; the sounding of the nomination means in order to express as adequately as possible both a content and its nuances; the manifestation of the language's analytical feature and, in the same time, the extension as massive as possible of the analytical tendencies; the analogical processes; the reduced functional possibilities of some synthetic means to form words; the partial "lack" of certain extraradical morphemes or, on the contrary, their semantic overtaxing; their phonetic-morphological simplicity, the polysemy, the unmotivated significance, the high frequency, the informational poverty of the unities that are part of the usual vocabulary, on one hand, and the complexity, the semantic motivation, the reduced frequency, the consistent information of the phrases, on the other hand; the instability of the words that become components of the phrases etc;

b) extra-lingual factors: the euphemising; the necessity of an expression as nuanced as possible of the human thoughts and feelings, varied under a stylistic aspect and exact under the logical aspect; the constitution of the functional styles (for example, they say that, in certain languages, as the scientific one, the

individuale, uneori chiar familiare, pe care le exprimă cuvintele propriu-zise); asociațiile psihologice ș.a.

Unul din primele motive ce îi determină pe vorbitori să tatoneze posibilitățile (materiale, gramaticale, semantice etc.) ale limbii în vederea creării de locuțiuni constă în absența denumirilor pentru noile noțiuni ce apar paralel cu evoluția continuă a vieții sociale, tehnice, culturale, spirituale etc. a societății. Astfel, pentru a indica acțiunile de „a-și exprima poziția față de cineva sau ceva” și de „a determina pe cineva să-și formeze o părere despre cineva sau ceva”, vorbitorul găsește potrivit utilizarea, din cauza lipsei altor mijloace glotice (de exemplu, monolexicale), anume a locuțiunilor.

Analiza locuțiunilor și a corespondentelor lor ne permite să deducem că vorbitorii recurg deseori la locuțiuni, deoarece realitățile desemnate de aceste locuțiuni, mai întâi, au influențat subiectul vorbitor, provocându-i anumite modificări psihice, modificări ce țin de atitudinea, reacția etc. a subiectului. Drept consecință, realia dată este puțin altfel sesizată, iar denumirea existentă devine, într-un fel, insuficientă pentru satisfacerea „percepției” individuale. Reînnoirea, reîmprospătarea prin locuțiuni a unui sau altui sens care, anterior, era exprimat printr-un cuvânt propriu-zis se face în concordanță atât cu tendința vorbitorilor de a nu respecta „automatismul glotic”, cât și cu intenția lor de a transmite cât mai adecvat interlocutorului „re-perceperea” realiei, pe de o parte, și de a împărtăși prospețime, expresivitate și precizie comunicării, pe de altă parte.

În legătură cu problema cauzelor ce determină apariția locuțiunilor, dorim să scoatem în evidență trei aspecte. Primul: apariția locuțiunilor trebuie pusă pe seama necesităților de comunicare, adică pe seama necesităților legate de redarea unui conținut nou, de exprimarea mai nuanțată și mai concretizată, de diferențierea semnificației. În felul acesta, se conturează sursa permanentă a mișcării în cadrul limbii: necesitatea, pe de o

administrative one or the official one, certain phrases eliminated or attenuated the individual, sometimes even familiar nuances expressed by the words themselves); the psychological associations etc.

One of the first reasons that determine the speakers to prove the possibilities (material, grammatical, semantic etc.) of the language in order to create phrases consists in the absence of the names for the new notions that appear in the same time with the permanent evolution of the social, technical, cultural, spiritual life etc. of the society. Therefore, in order to indicate the actions of “expressing the own position in front of someone or something” and of “determining someone to form an opinion about someone or something”, the speaker finds appropriate to use the phrases because of the lack of other glottic means (for example, mono-lexical).

The analysis of the phrases and their correspondents allows us to deduct that the speakers often resort to phrases because the realias assigned by these phrases influenced at first the speaker subject, provoking it certain mental changes related to the subject's attitude, reaction etc. As a consequence, the given realia is a little differently noticed and the existent name becomes in a way insufficient to satisfy the individual “perception”. The renovation, the refreshing by phrases of one or other sense that, previously, was expressed by one word, is made corresponding both to the speakers' tendency of not respecting the “glottic automatism” and to their intention to transmit as adequately as possible to the interlocutor the “re-perception of the realia”, on one hand, and to impart freshness, expressivity and accuracy to the communication, on the other hand.

Related to the problem of the causes that determine the appearance of the phrases, we want to spotlight three aspects. The first one: the appearance of the phrases must be counted on the communication needs, namely on the needs regarding the expression of a new content, the more nuanced and concretized expression, the signification differentiation. In this way, it is outlined the permanent source of

parte, și posibilitatea, pe de altă parte.

Al doilea aspect: de îndată ce admitem influențele asupra limbii exercitate de factori de diversă natură, trebuie să admitem și faptul că atare influențe sunt posibile doar grație predispozițiilor spre modificări, predispoziții ce sălășluiesc în structura semantică a unităților lexicale, iar aceasta, după cum se menționează în literatura de specialitate, se prezintă ca o simbioză a tendințelor spre stabilitate și instabilitate, spre variabilitate și invariabilitate, spre regularitate și expresivitate. Nu în zadar se susține că natura și direcția oricărei schimbări lingvale depind nemijlocit de particularitățile interne ale limbii, de legitățile ei de dezvoltare. Al treilea aspect: evidențierea în parte a unor factori care influențează asupra limbii nu trebuie să conducă la exagerarea influenței unui sau altui factor sau la ideea că un oarecare factor acționează de fiecare dată de unul singur și doar într-un anumit sector al limbii. Altfel zis, poate fi urmărită, de cele mai multe ori, o anume „colaborare” a doi-trei factori; înseși schimbările ce se petrec în interiorul limbii sunt, în ultimă instanță, mijlocite de cauze extralingvuale, în special, de necesitatea actualizării unor noțiuni.

Dificultăți privind determinarea statutului locuțiunilor

După cum se poate lesne deduce din cele menționate, statutul locuțiunilor în lexicologie nu este elucidat univoc până la ora actuală. Deși ele au fost obiect de investigație a numeroase studii (articole, monografii etc.), fiind puse, astfel, în lumină atât aspecte neclare sau greu sesizabile ale fenomenului respectiv, cât și – nu puține la număr – reflecții pe marginea lui, totuși „dificultățile încep în momentul în care trebuie să facem o distincție cât mai netă între anumite locuțiuni” [Hristea 1984b: 140] și alte tipuri de îmbinări de cuvinte (libere sau stabile). Iar tentativele de evidențiere a acestei distincții, și încă „cât mai nete”, au și determinat îndelungate

the movement in the language frame: the need, on one hand, and the possibility, on the other hand.

The second aspect: as soon as we admit the influences over the language exerted by different factors, we also have to admit the fact that these influences are possible only due to the predispositions to changes, predispositions that are placed in the semantic structure of the lexical unities and this, according to the specialty literature, is presented as a colony of the tendencies towards stability and instability, towards variability and invariability, towards regularity and expressivity. It is not worthless the fact that they say that the nature and direction of every change depend directly on the language's intern particularities, on its development absoluteness. The third aspect: the partial emphasizing of certain factors that influence over the language must not lead to the exaggeration of the influence of one or other factor or to the idea that a certain factor always acts by itself and only in one certain sector of the language. In other words, we may watch, most of times, a certain “collaboration” of two or three factors; the changes themselves that occur in the interior of the language are eventually mediated by extra-lingual causes, especially by the need to upgrade certain notions.

Difficulties regarding the determination of the phrases' status

As we can easily deduct from the facts that were mentioned, the phrases' status in lexicology is not univocally cleared up until this moment. Even if they were an investigation object of several studies (articles, monographs etc.), thus being emphasized both the unclear or hard to notice aspects of the respective phenomenon and the reflexions – that are numerous - related to it, although “the difficulties begin when we have to make a distinction as clear as possible between certain phrases” [Hristea 1984b: 140] and other types of word pairing (free or stable). And the

„reazășări” ale locuțiunilor, lor fiindu-le recunoscut statutul, așa cum s-a remarcat deja, ba de unitate lexicală, ba de unitate frazeologică, ba de unitate gramaticală etc. (apropo, despre determinarea incertă a locului locuțiunilor în sistemul unităților glotice ne vorbește și faptul că studiile recente de gramatică din lingvistica românească includ paragrafe aparte pentru fiecare tip de locuțiuni – substantivale, adjectivale, verbale, prepoziționale etc. –, în care se operează, preponderent, cu locuțiuni autentice, nu cu frazeologisme. Acest lucru însă nu trebuie să ne surprindă: în multe privințe, de „vină” nu e o interpretare sau alta, ci însuși fenomenul investigat. Limba, în tendința ei firească de a se perfecționa și de a se acomoda la necesitățile comunicării e în ipostaza „cenușăresei”: uneori se dezice de unele elemente constitutive sau, dimpotrivă, „ademeneste” altele noi, alteori intervine în dezmembrarea unui „cuplu” verbal sau, dimpotrivă, contribuie la împreunarea lor.

Locuțiunile se caracterizează printr-un anume statut semantico-funcțional, structural și gramatical, statut ce diferă de cel al altor unități de limbă. De aceea, pentru dezvoltarea acestui „anume statut” e necesar a examina locuțiunile în procesul de apariție și de funcționare a lor, a urmări „orice mișcare” a lor în actele concrete de vorbire și a determina „colaborarea” lor cu alte fenomene în vederea satisfacerii necesităților de comunicare. În același timp, aceasta nu înseamnă însă că, respectând chiar cu strictețe aceste prescripții, locuțiunile nu ne pot „juca festa”: există nenumărate exemple care sunt susceptibile de interpretare oscilantă, adică „frazeologică”, „perifraștică” etc. „Distincția dintre o locuțiune (verbală) și o grupare liberă de cuvinte (o expansiune verbală), observă Valeria Guțu Romalo, reprezintă una dintre problemele mult discutate în care nu s-a ajuns însă la formularea unei soluții satisfăcătoare, la stabilirea unor criterii, general valabile, capabile să diferențeze cele două situații” [Guțu Romalo, 127].

Indiscutabil, dificultățile privind

emphasizing attempts of these distinction, still “as clear as possible”, have also determined long “re-settlements” of the phrases, being recognized their status, as it was already remarked either by the lexical unity, or by the idiomatic one, or by the grammatical one etc. (by the way, about the insecure determination of the phrases’ place in the system of the glottic unities talks the fact that the recent grammar studies in the Romanian linguistic include special paragraphs for each type of phrase – substantive, adjectival, verbal, prepositional etc. –, where it is operated preponderantly with authentic phrases, not with phrases. But this fact must not surprise us: in many respects, the interpretation is not the one “to blame”, but the investigated phenomenon itself. The language, in its natural tendency to be improved and to get used to the communication’s needs, is in the “Cinderella’s” situation: sometimes, it recants some constitutive elements or, on the contrary, “allures” new ones, other times, it interferes in the dismemberment of a verbal “couple” or, on the contrary, contributes to their pairing.

The phrases are featured by a certain semantic-functional, structural and grammatical status that is different of the one of other language unities. That is why, for the avowal of this “certain status” we have to examine the phrases in their appearance and functioning process, to follow “every move” of them in concrete speaking acts and to determine their “collaboration” with other phenomenon in order to satisfy the communication needs. In the same time, this does not mean that, even strictly respecting these prescriptions, the phrases cannot “play a game”: there are many examples that are able of an oscillating interpretation, namely “idiomatic”, “periphrastic” etc. “ The difference between a (verbal) phrase and a free word grouping (a verbal expansion), notices Valeria Guțu Romalo, represents one of the most discussed problems for which we have not arrived yet to formulate a satisfying solution, establishing some generally valid criteria, able to differentiate the two situations

calificarea unui grup de cuvinte drept locuțiune, precum și motivele privind determinarea fluctuantă a statutului ei au explicații obiective și subiective: ele provin de la modul de a interpreta atât aspectul ontologic al fenomenului (adică locuțiunile ca fenomene glotice), cât și aspectul lui gnoseologic (adică locuțiunile ca obiect de studiu).

În primul rând, inventarul locuțiunilor reprezintă un vast material de limbă, eterogen sub aspect structural și semantic, lucru ce nu poate să nu creeze dificultăți la clasificarea, sub diverse aspecte, a acestui material. Astfel, există locuțiuni care se constituie numai din cuvinte-noțiuni sau numai din cuvinte-instrumente gramaticale; există locuțiuni cu nuanțe conotative, dar există și locuțiuni fără atare nuanțe; există locuțiuni ce admit expansiuni sintactice pentru un element component sau altul, dar există și locuțiuni ce nu admit atare expansiuni; există locuțiuni ce fac parte din vocabularul activ, dar există și locuțiuni ce fac parte din vocabularul cu sferă limitată de utilizare; există locuțiuni cu o mare vechime și frecvență în limbă, dar există și locuțiuni ocazionale. „În fond, menționează, pe bună dreptate, cel mai fecund și mai bun cunoscător al îmbinărilor stabile românești Th. Hristea, realitatea lingvistică este extrem de variată și de complexă, din care cauză ea nu poate fi prinsă întotdeauna în «tipare» clare, simple și, eventual, puține la număr” [Hristea 1977: 588].

După cum se știe, locuțiunile iau naștere pe bază sintactică. De aceea, una dintre primele caracteristici ale locuțiunilor, semnalată de majoritatea specialiștilor, constă în faptul că ele sunt **dezmembrate**. Altfel zis, deși locuțiunile țin de lexic, originea lor „trebuie căutată în sintaxă, în acele unități de expresie care aparțin sistemului limbii, sectorului combinațiilor stabile” [Jordan]. Cu alte cuvinte, orice locuțiune se prezintă grafic sub forma unei structuri dezmembrate, adică constă din două sau mai multe segmente materiale. Insistăm asupra acestei caracteristici „vizibile” (ce are un caracter

[Guțu Romalo, 127].

Of course, the difficulties regarding the qualification of a word group as a phrase and also the reasons regarding the fluctuant determination of its status have objective and subjective explanations: they come from the way to interpret both the ontological aspect of the phenomenon (namely the phrases as glottic phenomenon) and its gnoseologic aspect (namely the phrases as a study object).

In the first place, the phrases inventory represent a large language material, heterogeneous under the structural and semantic aspect, fact that has to create difficulties when classifying, under different aspects, this material. Therefore, there are phrases consisted only of words-notions or words-grammatical tools; there are phrases that have connotative nuances but also there are phrases that allow syntactic expansions for a component or another one, but also there are phrases that do not allow this kind of expansions; there are phrases that are part of the active vocabulary, but also there are phrases that are part of the vocabulary that has a limited sphere of utilization; there are phrases that are very frequent and old in the language, but also there are occasional phrases. “After all, mentions correctly the most prolific and the best connoisseur of the Romanian stable pairings, Th. Hristea, the linguistic reality is extremely varied and complex and this is why it cannot always have clear, simple, and eventually not too many patterns” [Hristea 1977: 588].

As it is known, the phrases appear on a syntactic base. This is why one of the first features of the phrases, noted by most of the specialists, consists in the fact that they are **dismembered**. In other words, even if the phrases are related to the vocabulary, their origin “has to be looked for in the syntax, in those expression unities that belong to the language’s system, the stable combinations’ sector” [Jordan]. In other words, every phrase is graphically presented as a dismembered structure that means that it consists in two or more material segments. We insist on this

absolut), deoarece unii lingviști califică totuși drept locuțiuni și unități reprezentate prin două sau mai multe segmente, dar sudate. Astfel, Florica Dimitrescu, deși recunoaște că „una din caracteristicile locuțiunilor este separarea în scris a elementelor lor componente” [Dimitrescu 1958: 35], afirmă că unele locuțiuni „au devenit cu vremea, prin contopire, unități lexicale propriu-zise” ce își justifică „astăzi numele de locuțiuni numai printr-un raport istoric”. Autoarea emite în monografia citată și afirmații din care reiese că sunt considerate drept locuțiuni și îmbinările ale căror componenți s-au sudat. Există și lucrări în care se susține că, în anumite situații, locuțiunea poate consta și dintr-un singur cuvânt (folosit cu sens metaforic).

Fiind un domeniu al discontinuității față de realitatea continuă, orice limbă, în evoluția ei neîntreruptă, tinde în permanență să-și îmbogățească și să-și perfecționeze inventarul mijloacelor lexicale. Indiscutabil că paralelismul – neuniform din punct de vedere cantitativ și calitativ în diferite perioade de evoluție a limbii – dintre multitudinea realităților existente și a celor virtuale, pe de o parte, și denumirile lor, pe de altă parte, e asigurat, în mod evident, și de echivalentele locuționale ale cuvintelor.

E în afara oricărui dubiu că locuțiunile, raportându-se la nominarea secundară (întrucât ele apar pe baza termenilor existenți în limbă), constituie una din sursele vii de formare a unităților lexicale în orice limbă. Fiind deci o construcție „pe care vorbirea a transformat-o într-o unitate lexicală (subl. n. – Gh. P.) [Jordan, 336], reiese că apariția și menirea locuțiunilor este similară cu apariția și menirea cuvintelor propriu-zise.

„Istoricul” problemei locuțiunilor românești – ca entități ontice și gnomiche – scoate în evidență, pe de o parte, starea de ubicuitate a acestui fenomen de limbă, vulnerabilitatea fetișizării oricărei caracteristici a locuțiunilor, caracterul problematic al terminologiei utilizate pentru desemnarea fenomenului în discuție, iar pe de altă parte, efortul

“visible” feature (that has an absolute characteristic) because some of the linguists also qualify as phrases the unities represented by two or more segments, but that are welded. Therefore, Florica Dimitrescu, even if she recognizes that «one of the phrases’ feature is the separation in writing of their components” [Dimitrescu 1958: 35], she affirms that some phrases “have become in time, by fusion, lexical unities” that justify “today their name of phrases only regarded in a historical report”. The author also emits in the quoted monograph affirmations from which we understand that the pairings whose components were welded are considered phrases, too. Also, there are works where it is said that, in some situations, the phrase may consist only in one word (metaphorically used).

Being a field of discontinuity compared to the continuous reality, every language, in its permanent evolution, tends to grow richer and to improve its inventory of lexical means. Of course, the parallelism – non-uniform from the qualitative and quantitative point of view in different evolution periods of the language – between the numerous existent and virtual realities, on one hand, and their names, on the other hand, is provided naturally also by the phrasing equivalents of the words.

It is sure that the phrases, reported to the secondary nomination (whereas they appear basing on the terms that exist in the language), consist one of the living sources to form the lexical unities in every language. So, being a construction “that the speaking transformed into a lexical unity (subl. N-Gh. P.) [Jordan, 336], we understand that the appearance and the destination of the phrases is similar to the appearance and the destination of the words themselves.

The “historic” of the Romanian phrases – as ontic and gnostic entities – emphasizes, on one hand, the omnipresence of this language phenomenon, the vulnerability of the fetishizing of any phrases’ feature, the problematic feature of the terminology used to assign the discussed phenomenon and, on the other hand, the linguists’ effort to deprive the

lingviștilor de a priva locuțiunile de statutul lor de rezident, de a reglementa terminologia respectivă, de a promova o abordare multilaterală a locuțiunilor și de a preciza locul lor în sistemul limbii.

BIBLIOGRAFIE

Dumitrescu, Florica. *Locuțiunile verbale în limba română*. Bu-curești: Ed. Academiei, 1958. 233 p.

Bulgăr, Gheorghe. *Despre structura lingvistică și stilistică a locuțiunilor și expresiilor românești* // St. de stilistică și lb. lite-rară, București: Ed. Didactică și Șt., 1971, p. 243-250.

Căpăfînă, Cecilia. *Limba română. Locuțiunile*. Craiova: Ed. Uni-versitaria, 2000. 236 p.

Crașoveanu, Dumitru. *Locuțiuni prepoziționale* // An. Univ. din Timișoara. Ser. Șt. Filologice, vol. 5, 1967, p. 227-231.

Gramatica limbii române. I. Cuvîntul. București: Ed. Academiei Române, 2005. 712 p.

Gramatica limbii române. II. Enunțul. București: Ed. Academiei Române, 2005. 1036 p.

Avram, Mioara. *Folosirea unor unități frazeologice* // LR, 1986, nr. 6, p. 513-515.

DSL, *Dicționar de științe ale limbii* (autori: Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan), Ed. Nemira, Bcuurești, 2005

Hristea, Th., *Sinteze de limba română*, Ed. Albatros, 1984

Iordan, I., Robu, Vi., *Limba română contemporană*, EDP, 1978

BIBLIOGRAPHY

Dumitrescu, Florica. *Verbal phrases in the Romanian Language*. Bucharest: Academy's Press, 1958. 233 p.

Bulgăr, Gheorghe. *Regarding the Linguistic and Stylistic Structure of the Romanian Phrases and Expressions* // Statistics St. And literary language, Bucharest: Didactic and Scientific Press, 1971, p. 243-250.

Căpăfînă, Cecilia. *Romanian Language. Phrases*. Craiova: Universitaria Press, 2000. 236 p.

Crașoveanu, Dumitru. *Prepositional phrases* // An. Univ. from Timișoara. Ser. Philological Sciences, vol. 5, 1967, p. 227-231.

Romanian Grammar. I. The Word. Bucharest: Romanian Academy's Press, 2005. 712 p.

Romanian Grammar. II. The Enunciation. Bucharest: Romanian Academy's Press, 2005. 1036 p.

Avram, Mioara. *Using certain idiomatic unities* // LR, 1986, no. 6, p. 513-515.

DSL, *Dictionary of language's sciences* (authors: Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan), Nemira Press, Bucharest, 2005

Hristea, Th., *Romanian syntheseses*, Albatros Press, 1984

Iordan, I., Robu, Vi., *The Contemporary Romanian Language*, EDP, 1978